

1

‘Geef mij maar vakantie.’ Bram gooit zijn rugzak op de grond en gaat naast Rachim zitten.

‘Zul je nog even geduld moeten hebben.’ Rachim schopt een steentje weg. ‘De eerste schooldag moet nog beginnen. Maar je hebt gelijk. Het is al meer dan twintig graden, zag ik net. Twintig graden! Om kwart over acht! Mag jij uitrekenen hoeveel graden het om twaalf uur is.’

‘Uitrekenen ...’ Bram schudt zijn hoofd. ‘Te vermoeiend. Zeker zonder rekenmachientje.’ Hij kijkt opzij. ‘Volgens mijn moeder krijgen we misschien een tropenrooster.’

‘Tropenrooster? Wat is dat?’

‘Gaaf man. Dan begint de school om acht uur en ga je door tot ongeveer half twee.’

‘Achter elkaar?’ Rachim kijkt Bram met grote ogen aan. ‘Dat meen je niet.’ ‘Echt wel! Lekker, joh. Om twaalf uur heb je nog een pauze en ’s middags kun je naar het zwembad.’

‘Dat zwembad is wel leuk’, geeft Rachim toe. ‘Mamamia, wat is het heet!’

‘Hè, hè. Zitten jullie hier?’ Boudewijn loopt naar hen toe. Hij gooit zijn rugzak bij die van Rachim en Bram en gaat naast zijn klasgenoten zitten. ‘De rest is aan het voetballen.’

Bram wijst naar zijn voorhoofd. ‘Voetballen met deze temperatuur. Zweetballen bedoel je zeker.’

‘Aansteller’, grinnikt Boudewijn. ‘Het valt nu nog best mee. Weet je ... Volgens mij krijgen we een nieuwe in de klas.’

‘Echt waar? Hoe weet je dat?’

‘Ik zag net een jongen lopen die ik niet ken. Hij ging met zijn moeder de school in.’

‘Wie zegt dat hij bij ons in de klas komt?’ wil Bram weten.

‘Weet ik niet. Gokje. In ieder geval was het geen kleuter.’

‘Jammer dat het geen meisje is’, zegt Rachim. ‘Een mooie meid kunnen we best gebruiken. Zoveel soeps zit er niet in onze klas.’

‘Nou ...’

‘Chantal zeker.’

‘Bijvoorbeeld’, lacht Bram.

Rachim knikt. ‘Oké, er zitten best leuke meiden tussen. Maar toch vind ik het jammer dat die nieuwe ...’

‘Geen meisje is’, vult Boudewijn lachend aan. ‘Zeg het zo tegen hem. Misschien wil hij een rokje aantrekken.’

‘Doe normaal.’

Dan klinkt de schoolbel.

‘Hel-lup!’ roept Bram. ‘Vijftien augustus, half negen. De eerste dag in groep acht begint. Over negen weken hebben we pas weer herfstvakantie.’ Steunend staat hij op en pakt zijn rugzak. ‘Negen weken ...’

Bram slentert de klas in. Halverwege blijft hij staan voor de plattegrond die op het bord is getekend. Hij slingert zijn rugzak over zijn schouder en bestudeert uitgebreid alle namen. Staat er een nieuwe bij?

Als meneer Ten Berge het lokaal in komt, loopt hij naar zijn plaats. Uit zijn rugzak pakt hij zijn rekenmachine en legt die op tafel.

‘Zo.’ Meneer Ten Berge gaat op de hoek van zijn bureau zitten. ‘Allemaal welkom in groep acht. Een heel bijzonder jaar. Jullie zijn nu de oudsten van de school en moeten dus het goede voorbeeld geven. Maar wacht ... ik vergeet iets heel belangrijks. Wij hebben vandaag ...’ Dan stopt meneer Ten Berge en kijkt naar Bram. ‘Wat ben jij aan het doen?’

Bram toetst iets in op zijn rekenmachine. Intussen denkt hij na: Vier dagen in de week heeft hij vijfenhalf uur les, dat is ... tweeëntwintig. Op woensdag heeft hij ...

‘Bra-am!’ Meneer Ten Berge wordt duidelijk ongeduldig. ‘Ik heb het tegen jou. Wat ben je aan het doen?’

Bram kijkt op en lacht naar de leraar. ‘Even iets uitrekenen, meneer.’

‘Even iets uitrekenen?’ Meneer Ten Berge frons zijn wenkbrauwen. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik al sommen heb opgegeven. Mag ik misschien weten wat je zo belangrijk vindt om op dit moment uit te rekenen?’

‘Hoeveel seconden het nog duurt voor we weer vakantie hebben!’

De hele klas schiet in de lach.

‘En wat is de uitkomst?’

Bram zucht. ‘Die had ik bijna, maar u hebt me in de war gebracht.’

‘Jij mij ook’, merkt de leraar op. ‘Doe dat rekenmachientje nu maar weg. Als we gaan rekenen, mag je het nog eens proberen.’ Terwijl Bram zijn rekenmachientje in zijn laasje schuift, gaat meneer Ten Berge verder: ‘Ik

wilde dus net gaan vertellen dat we een nieuwe jongen in onze klas hebben. Hij heet ... Nee.' Meneer Ten Berge maakt een uitnodigend gebaar. 'Kom even voor de klas. Misschien wil je iets over jezelf vertellen?' De nieuwe klasgenoot schuift zijn stoel naar achteren en loopt zelfverzekerd naar voren. Z'n kleren zijn opvallend. Op de rode sweater staat met zwarte letters het woord NIKE gedrukt. Net als het shirt is ook zijn spijkerbroek van een merk, vermoedt Bram. Veel zakken, brede pijpen ... Zo'n broek zou hij ook wel willen hebben.

Op de witte sportschoenen herkent Bram de bekende Adidasstrepen.

'Hallo allemaal.' De jongen kijkt met een nieuwsgierige blik de klas rond. 'Ik ben Marcel Hendriks. Wij zijn verhuisd, omdat mijn vader een nieuwe baan heeft. We wonen in de Lodewijkstraat, nummer negenenzeventig. Ik heb twee zussen en één broer, maar die zijn al van de basisschool af.' Hij kijkt naar meneer Ten Berge. 'Zo genoeg?'

'Uitstekend. Heeft iemand iets te vragen? Rachim?'

'Kun je goed voetballen?'

Marcel knikt. 'Best wel. Op mijn oude school doen ze met groep zeven en acht altijd mee aan een schoolvoetbaltoernooi. Is dat hier ook zo?'

'Ja. Dat is altijd in ... mei?' Rachim kijkt naar meneer Ten Berge.

De leraar knikt. 'Dat duurt dus nog even. Chantal, wil jij ook iets vragen?'

'Vond je het leuk toen je hoorde dat je ging verhuizen?'

'Nee!' Marcel hoeft niet na te denken over het antwoord. 'Op mijn oude school hadden we een gave klas. De meeste klasgenoten kende ik al vanaf groep één.'

'Dan is het jammer dat je het laatste jaar van de basisschool niet met hen af kon maken', begrijpt meneer Ten Berge. 'Maar ... deze groep acht is ook heel gezellig.' Hij wijst naar de plaats van Marcel. 'Ga maar weer zitten.'

Bram hoort dat Chantal, die achter hem zit, fluistert: 'Wat een stuk. Vind je ook niet?'

'Super', reageert Irene enthousiast. 'Ik heb ineens toch wel zin in school. Heb je z'n broek gezien? Een echte G-Star!'

'Hij is...'

'Chantal en Irene! Als jullie ook zover zijn. Ik stel voor dat iedereen eerst iets over de vakantie vertelt. Daarna zullen we met elkaar de klassenregels bespreken, want zoals ik net al opmerkte: groep acht moet het goede voorbeeld geven. Maar dat komt straks. Boudewijn, wil jij beginnen? Wat heb jij in de vakantie gedaan? Ben je nog weggeweest?'

‘Poehé, ik ben nou al weer aan vakantie toe.’ Bram trekt een zakje paprikachips open, terwijl hij met Rachim en Boudewijn naar het plein loopt.

‘Waar kun jij nou moe van zijn?’ Rachim steekt zijn hand in het zakje van Bram.

‘Hé!’ roept Bram verontwaardigd. ‘Niet zo veel!’

‘Samen spelen, samen delen’, lacht Rachim. ‘Dat heb je op de kleuterschool al geleerd. Weet je waar ik moe van word? Van al die onzinnige verhalen over de vakantie. Wat interesseert mij al dat gezeur over tentjes die weg dobberden door de regen? Helemaal niks!’

Bram wil naar hun vaste plek achter de school lopen, maar Boudewijn trekt hem aan zijn mouw. ‘Kom op. Daar staat Marcel. Ik denk dat hij ook gaat voetballen.’

‘Nou en?’ Bram kijkt verbaasd naar zijn vriend, die opgewonden staat te gebaren. ‘Het is Marco van Basten niet.’

‘Opschieten! Ze gaan partijtjes kiezen.’ Boudewijn holt naar het veldje naast het plein, dat door de kinderen van de groepen zeven en acht als voetbalveldje mag worden gebruikt. ‘Wij doen ook mee!’

Jasper wijst naar Boudewijn. ‘Kom op. Wij gaan poten.’ Hij zet zijn rechterschoen voor zijn linkerschoen en wacht tot Boudewijn, die tegenover hem is gaan staan, hetzelfde heeft gedaan. Zo verzetten ze om de beurt een voet, tot Jasper met zijn schoen die van Boudewijn raakt. ‘Ik mag beginnen.’ Zonder rond te kijken zegt hij: ‘Marcel.’

Beetje overdreven. Niemand heeft Marcel nog zien voetballen. Zelf komt Bram terecht bij de andere partij, samen met Rachim. Al snel is de strijd in volle gang.

‘Goed zo, Marcel’, hoort Bram roepen. Hij kijkt opzij.

Aan de kant staan bijna alle meiden uit groep acht. In groep zeven kwamen ze nooit kijken.

Ah, daar komt Marcel met de bal aan de voet zijn kant op. Dit is zijn kans. Bram maakt zich een beetje breed en houdt de bal goed in de gaten.

Marcel aarzelt even, doet eerst alsof hij de bal zal afspelen, maar maakt dan een snelle schijnbeweging.

Zo snel en zo onverwachts, dat Bram het nakijken heeft.

Als hij omkijkt, ziet hij dat Marcel de bal in de rechterhoek tikt.

Doelpunt.

Aan de kant wordt luid gejuicht.

‘Mooie bal, Marcel!’

‘Goed gedaan!’

Bram moet zich beheersen. Het liefst zou hij gelijk het veld afstappen. Als een klein kind heeft hij zich laten passeren.

Terwijl hij nog na loopt te denken over de schijnbeweging van Marcel, hoort hij de stem van Rachim: ‘Bram! Gaan!’

Rachim geeft een scherpe pass naar de rechterkant.

Snel holt Bram achter de bal aan. De hele rechterkant van het veld ligt voor hem open. Hij tikt de bal een eind voor zich uit. Oei! Iets te hard. De keeper komt uit zijn doel. Bram holt alsof zijn leven ervan afhangt.

Net voor de grabbelende handen van de keeper lukt het hem om de bal opzij te tikken. Dan is het niet moeilijk meer. Rustig schiet hij de bal in het verlaten doel.

‘Oké, Brammetje!’

‘Mooi doelpunt!’

Ook nu klinken er overal bewonderende kreten.

Als Bram snel even opzij kijkt, ziet hij dat de meiden er nog steeds staan. Chantal ook. Hij voelt zich meteen een stuk minder chagrijnig.

2

Bram wappert zich met zijn agenda verkoeling toe. De ramen in de klas staan wagenwijd open. Toch voel je geen zuchtje wind. Ongelooflijk, wat is het heet! Na de pauze stond de thermometer, die naast de deur hangt, op vierendertig graden. Als hij zijn hand optilt, laat hij een zweetplek op het tafelblad achter.

De meester heeft net verteld dat alle basisscholen in het dorp vanaf morgen met een tropenrooster gaan werken.

Terwijl hij de blaadjes waar dit op staat uitdeelt, gaat Rachim staan en zwaait wild met zijn armen om aandacht te krijgen. ‘Morgenmiddag naar het zwembad! Wie gaan er allemaal mee?’

Bijna alle leerlingen steken hun vinger op.

Bram kijkt snel even over zijn schouder. Mooi zo, Chantal gaat ook mee.

‘Niet vergeten om morgenochtend je zwemspullen mee te nemen’, merkt Rachim op. ‘Dan kunnen we direct uit school.’ ‘Meester! Hoe laat gaan we eigenlijk uit?’

De meester steekt een A4’tje omhoog. ‘Daar heb ik nou net blaadjes voor uitgedeeld. Chantal, lees maar even hardop voor. Dan weet ik gelijk of er nog vragen zijn. Rachim, ga ook zitten en lees mee.’

‘Geachte ouders’, leest Chantal. ‘Omdat de voorspelling is dat de temperatuur tot en met vrijdag elke dag boven de dertig graden uit zal komen, hebben alle basisscholen besloten een ...’

‘Z, g, n ... zogenaamd’, helpt de meester.

‘... een zogenaamd tropenrooster in te voeren. Dit betekent dat de school vanaf morgen om acht uur begint en om half twee is afgelopen. De kinderen kunnen een lunchpakket meenemen, want om twaalf uur zullen we met elkaar op school eten.

Op vrijdag zullen we u informeren of het tropenrooster volgende week ook doorgaat. Met vriendelijke groeten, de leerkrachten.’

‘Acht uur ... mamamia ...’ Rachim steekt zijn handen in een wanhopig gebaar omhoog en laat zich langzaam van zijn stoel afglijden, zodat hij onder zijn bank terechtkomt.

‘Acht uur op school’, klinkt het vanaf de grond. ‘Dat haal ik nooit.’

‘Daar hebben ze nou speciale apparaatjes voor uitgevonden’, lacht de meester.

Rachim hijst zich weer omhoog. ‘Echt waar? Wat voor apparaatjes?’

‘Nou ... Meestal zijn ze rond, er staan allemaal cijfers op en je kunt ze zo instellen dat ze op elk gewenst tijdstip luid gaan rinkelen. Zo’n ding heet een wekker.’

Rachim schudt zijn hoofd. ‘Zinloos. Compleet zinloos. Ik heb een wekker en een mobieltje. De één gaat om zeven uur af, de ander om vijf over zeven, maar het helpt niks. Meestal zet ik ze in mijn slaap uit en pit daarna weer lekker verder.’

‘Wie maakt je dan wakker?’ wil Bram weten. Zelf zet hij nooit een wekker. Zijn vader maakt hem altijd om kwart over zeven wakker.

‘M’n moeder’, zegt Rachim. ‘Om een uur of acht. Dan schrik ik me het habbiedabbie en moet me ontzettend haasten.’

‘En je vader? Kan die je niet wakker maken? Of je zus?’ Bram kijkt zijn vriend verbaasd aan.

‘Nee. Tenminste ... mijn vader niet. Die gaat ’s morgens om zes uur naar zijn werk. Als hij een half uur later vertrekt, staat hij in de file. En m’n zus heeft een ochtendhumeur. Daar laat ik me echt niet door wakker maken.’ Rachim schudt zijn hoofd. ‘Dan loopt het helemaal verkeerd af. Of met haar, of met mij.’

‘Tsja ...’ De meester haalt zijn schouders op. ‘Dan weet ik het ook niet. Als je maar zorgt dat je morgen op tijd bent. Acht uur! En geen minuut later.’ Zijn stem klinkt streng. ‘Want ik laat je elke minuut die je te laat komt ’s middags dubbel inhalen.’

‘Je kunt ook gewoon wakker blijven’, roept Iris. ‘Kun je je niet verslapen ook.’

‘Geen goed plan’, vindt de meester. ‘Dan zit Rachim de hele dag op school te slapen. Maar genoeg nu over Rachim en zijn op-tijd-wakker-moeten-worden-probleem. We gaan rekenen.

Boudewijn, deel jij de rekenboeken even uit. Ze liggen al bovenop de kast.’

‘We zouden eerst mijn som uitrekenen’, merkt Bram op.

‘Dat is waar’, geeft meneer Ten Berge toe. ‘Boudewijn, deel de kladblokken ook maar uit. Die liggen op dezelfde kast.’

Terwijl Boudewijn alle kinderen van een kladblok voorziet, zegt de meester: ‘Ik geef jullie vijf minuten om de som van Bram uit te rekenen. Bram, wat was het ook alweer?’

‘Hoeveel seconden duurt het tot we weer vakantie hebben?’

‘O ja. Hoeveel seconden hebben we les van vanmorgen half negen tot de herfstvakantie? Wie denkt het goede antwoord te hebben, steekt zijn vinger op.’

Al snel wordt het ene na het andere verkeerde antwoord gegeven.

‘Dit gaat niet ... Marcel, jij bent de laatste.’

Marcel kijkt nog even op zijn kladblok en zegt dan:

‘Zevenhonderdeenveertigduizend en zeshonderd seconden.’

‘Geweldig!’ De meester knikt bewonderend. ‘Helemaal goed.’ Hij pakt een krijtje en schrijft op het bord: 741.600. ‘Marcel, vertel even hoe je aan je antwoord bent gekomen.’

‘Ik heb een idee!’

Na schooltijd is Bram met Rachim en Boudewijn naar het winkelcentrum gefietst. Met z’n drieën zitten ze op de leuning van een van de bankjes die rond de vijver staan.

Verlangend kijkt Rachim naar de fontein, in het midden van de vijver. ‘Lijkt me lekker om daar een tijdje onder te gaan staan.’ ‘Kan toch’, zegt Bram.

‘Jij eerst’, zegt Rachim. ‘Als jij het doet, doe ik het ook.’

‘Daar houd ik je aan.’ Bram laat zich gelijk op de zitting van de bank glijden. Hij bukt zich, trekt de veter van zijn rechterschoen los en doet die uit. Dan volgt de linkerschoen.

‘Dus ...’ Rachim kijkt met grote ogen naar zijn vriend. Vol ongeloof schudt hij zijn hoofd. ‘Dat doe jij niet.’

‘Echt wel!’ Bram heeft intussen zijn sokken uit. ‘Zo hé! Die stenen zijn warm.’

Rachim stoot Boudewijn aan. ‘Die gozer is gek geworden. Hij gaat ... Moet je kijken!’

Boudewijn wrijft in zijn handen en geeft Rachim een klap op zijn schouder. ‘Succes!’ Hij gaat onderuitgezakt op het bankje zitten. ‘De voorstelling kan beginnen.’

Bram voelt met zijn rechtervoet het water van de vijver. ‘Ah! Lekker!’ Terwijl hij het water instapt, trekt hij zijn T-shirt uit en gooit dat naast de vijver op de grond. ‘Rachim, let op!’ Hij holt naar de fontein en maakt onder de stralen allerlei gekke sprongen, terwijl hij zingt: ‘I’m singing in the rain, I’m singing in the rain.’

Dan komt hij naar de kant en springt de vijver uit. ‘Heerlijk! Echt super!’ Terwijl het water van hem afdruipt, wijst hij naar Rachim: ‘Nou ben jij!’ Rachim krabt eens achter zijn oor en kijkt bedenkelijk van Bram naar de fontein. ‘Ik mag niet nat worden van mijn moeder.’

‘Smoesjes!’ Bram houdt zijn hoofd naar voren en schudt hard, zodat het water alle kanten opvliegt. ‘Als je zelf niet gaat, helpen we je. Hè, Boudewijn?’

Boudewijn, die nog altijd onderuitgezakt op de bank zit, knikt. ‘Reken maar. En dan word je echt he-le-maal nat. Dus ...’ Hij staat op en kijkt Rachim vragend aan. ‘Je mag kiezen: ga je zelf of moeten we je helpen?’

‘Nou ... eh ... ikke ...’

‘Helpen dus’, begrijpt Boudewijn. ‘Kom op, Bram. Jij aan de andere kant.’ Hij grijpt Rachim bij zijn rechterarm.

‘Nee, stop! Ik ga al. Echt waar. Laat los!’ Rachim probeert zich los te rukken, maar Boudewijn houdt hem in een stevige greep.

Bram heeft Rachim intussen bij zijn linkerarm beet. ‘Het water in met die gozer!’

‘Nee! Laat lo-os!’

Boudewijn en Bram duwen hun vriend naar de rand van de vijver.

‘Schoenen en sokken uit’, beveelt Bram.

‘Maar ...’

‘Uit! En anders ...’ Bram maak een duwende beweging, ‘verdwijnt je met al je kleren aan in het water.’

Rachim zakt neer op de rand van de fontein en trekt zijn schoenen en sokken uit.

‘Nu je shirt.’

Ook het T-shirt gaat uit.

Bram maakt een gebaar richting de fontein. ‘De douche wacht op je.’

Rachim stapt langzaam het water in, dat tot over zijn knieën komt.

Bram en Boudewijn volgen gespannen zijn bewegingen. Ze staan klaar om gelijk in te kunnen grijpen.

Maar Rachim lijkt zich te hebben verzoend met zijn lot. Hij loopt naar de fontein en gaat er zonder aarzelen onder staan. ‘Zo goed?’

Bram en Boudewijn klappen. ‘Heel goed!’

Drijfnat slentert Rachim naar de kant. Plotseling maakt hij vaart en trapt het water voor zich uit in de richting van Bram en Boudewijn.

‘Hé, sukkel!’ Geschrokken springt Boudewijn, die op de rand van de vijver is gaan zitten, overeind. Veel te laat! In korte tijd is hij net zo nat als Rachim en Bram.

Tevreden komt Rachim de vijver uit. Hij knikt. ‘Lekker water.’

‘Nou is mijn shirt nat’, moppert Boudewijn. ‘En die van jullie zijn droog.’

‘Wat je droog noemt.’ Rachim pakt zijn T-shirt van de grond en houdt het omhoog. ‘Maakt niet uit. Vijf minuten en het is droog. De stoom komt er bijna vanaf. Ik trakteer op ijs.’

Tevreden zitten ze even later met een softijsje bij de vijver.

‘Jij had toch een idee’, herinnert Rachim zich. Hij stoot Bram aan. ‘Of was het dat waterballet?’

‘Volgens mij was dat je eigen idee.’ Bram bijt een stuk chocola van zijn ijsje af. ‘Maar je hebt gelijk. Ik heb een plan.’

‘Vertel op!’

‘Zullen we ... een club oprichten?’

‘Een club? Wat voor club? Wat wil je daarmee?’ Rachim haalt zijn schouders op.

‘Gewoon ... een club van vrienden, die allerlei leuke dingen met elkaar doen.’

‘Dan hebben we toch al een club?’ Boudewijn knikt. ‘Wij met z’n drieën. En leuke dingen doen we ook al.’ Hij wrijft door zijn natte haar.

‘Nee, een echte club.’

‘De club van drie’, zegt Rachim.

Bram schudt zijn hoofd. ‘Nee, meer.’

‘Gaaf’, vindt Rachim.

‘Dan vragen we nog een paar jongens’, stelt Boudewijn voor. ‘Oké? En Chantal, Irene en ...’

‘Hè, bah. Geen meiden.’ Rachim trekt een vies gezicht. ‘Daar heb je niks aan.’

‘Het is mijn idee’, zegt Bram. ‘En ik vind dat er best meiden mee kunnen doen.’

Rachim kijkt bedenkelijk. ‘Oké ...’

Ineens springt Boudewijn op. ‘Het is al vijf uur. Ik moet naar huis. Morgen in het zwembad hebben we het over onze club.

Oké?’